

บทที่ 3

อำนาจของพนักงานอัยการที่เกี่ยวกับการสอบสวนคดีอาญา
ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

1. อำนาจของพนักงานอัยการในฐานะเป็นพนักงานสอบสวน ซึ่งบัญญัติไว้ใน
มาตรา 20 "ถ้าความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายสยาม ได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรสยาม
ให้อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ หรือจะมอบหมาย
หน้าที่นั้นให้พนักงานสอบสวนคนใดก็ได้"

ในกรณีจำเป็นพนักงานสอบสวนต่อไปนี้มีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอคำสั่ง
จากอธิบดีกรมอัยการ หรือผู้รักษาการแทน

1. พนักงานสอบสวน ซึ่งผู้ต้องหาถูกจับในเขตอำนาจ
2. พนักงานสอบสวน ซึ่งรัฐบาลประเทศอื่น หรือบุคคลที่ได้รับ

ความเสียหายใดฟ้องร้องให้ลงโทษผู้ต้องหา

ดังนั้น ถ้าหากเป็นความผิดอาญาซึ่งเกิดนอกราชอาณาจักรซึ่งผู้กระทำความผิด
จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 4, 5, 6, 7, 8 แล้ว
อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ ซึ่งตามทางปฏิบัติ
แล้ว เมื่อเกิดความผิดนอกประเทศขึ้นและผู้เสียหายได้มาร้องทุกข์ เช่นมาร้องทุกข์ที่
สถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองคาย โดยเหตุเกิดที่ประเทศลาว เพราะคนไทยข้ามไปตั้ง
ลาวและไปลักทรัพย์ที่นั่น และผู้เสียหายเข้ามาแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหนอง-
คาย ตามกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา 5 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา ลงวันที่ 14 กันยายน 2478 วางระเบียบให้พนักงานที่รับแจ้งความนั้น แจ้ง
มายังอธิบดีกรมอัยการเพื่อขออนุมัติเป็นพนักงานสอบสวนที่ได้รับมอบหมาย โดยอธิบดีกรมอัยการ
จะได้ออกหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดคนหนึ่งเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ แต่ใน
หนังสือหรือโทรเลขที่แจ้งมายังอธิบดีกรมอัยการนั้น อย่างน้อยต้องระบุนามและสัญชาติ

ของผู้ต้องหา ต่อทนายกระทำผิดฐานใด และที่ใด นามสัญชาติของผู้เสียหาย จับตัว
ผู้ต้องหาไว้ได้แล้วหรืออย่างไร ที่ไหน เมื่อใด ใครเป็นผู้ร้องขอและร้องขอมายังใคร

ขอควรสังเกต สำหรับความผิดตาม มาตรา 8 แห่งประมวลกฎหมายอาญา นั้น
จะฟ้องผู้ต้องหาในศาลไทยได้ก็เฉพาะเมื่อรัฐบาลประเทศที่ความผิดเกิดขึ้น หรือบุคคลผู้
ได้รับความเสียหายได้ร้องขอให้ทำโทษเท่านั้น

2. อำนาจของพนักงานอัยการในระหว่างการพิจารณาสำนวนการสอบสวน

ก่อนสั่งคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญชีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ นอกจาก
ให้อำนาจอธิบดีกรมอัยการเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการกระทำผิด
กฎหมายไทยนอกราชอาณาจักรดังกล่าวมาแล้วในข้อ 1 นั้น พนักงานอัยการจะเกี่ยวข้อง
กับการสอบสวนคดีอาญาก็โดยที่ พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจได้ทำการสอบสวนคดีแล้ว
สรุปความเห็นส่งมาให้พนักงานอัยการพิจารณาสั่งคดีตามกฎหมายต่อไปเท่านั้น และเมื่อ
พนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจึงจะแยกออกเป็นประเภท ๆ ดังจะกล่าวต่อไป
ในข้อ 3 แล้ว ในระหว่างการพิจารณาสำนวนการสอบสวนก่อนสั่งคดีว่าควรฟ้อง ไม่
ฟ้องหรือให้งดการสอบสวน มาตรา 143 วรรคสองให้อำนาจอัยการคือ

2.1 สั่งตามที่เห็นสมควร ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่ม
เติม หรือส่งพยานคนใดมาซักถามเพื่อประกอบการพิจารณาสั่งคดีต่อไป

2.1.1 การสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม โดยที่พนักงานอัยการเป็นผู้
รับผิดชอบต่อสังคมตามวัตถุประสงค์ของการกลับกรองข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนของ
พนักงานสอบสวนก่อนสั่งฟ้อง หรือไม่ฟ้องคดี ฉะนั้น ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่า การสอบสวน
ยังไม่กระจ่างแจ้งในข้อเท็จจริงบางตอน หรือพยานหลักฐานที่รวบรวมมายังไม่เพียงพอ
หรือไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ก็มีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวน สอบสวนเพิ่มเติมในประเด็น
หรือในสิ่งที่ต้องการได้ เมื่อสั่งแล้วพนักงานสอบสวนก็ต้องปฏิบัติตาม และเมื่อพนักงาน
สอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมแล้ว ต้องส่งสำนวนการสอบสวนเพิ่มเติมมาให้พนักงาน
อัยการรวมสำนวน แล้วพิจารณาสั่งต่อไป

2.1.2 การสั่งให้ส่งพยานมาซักถาม เมื่อพนักงานอัยการเห็นสมควรอาจสั่งให้พนักงานสอบสวนส่งพยานมาให้ซักถาม เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและหลักฐานของคดีได้ตามต้องการ แต่การกระทำเช่นนี้หาใช่การสอบสวนคดีไม่ และคำพยานที่พนักงานอัยการได้จากการซักถามนี้ก็ไม่อาจรวมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวนอันจะใช้เป็นพยานผู้หนึ่ง หรือใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาของศาลได้ หากเป็นแต่เพียงข้อเท็จจริงและหลักฐานที่ใช้ประกอบการพิจารณาสั่งคดีของพนักงานอัยการเท่านั้น ดังนั้น ถ้าวพนักงานอัยการต้องการจะให้คำพยานที่เขาซักถามนั้นใช้เป็นพยานหลักฐานให้ศาลรับฟังในชั้นพิจารณาของศาลแล้ว พนักงานอัยการจะต้องใช้วิธีให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมตามที่กล่าวในข้อ 2.1.1. หรือให้พนักงานสอบสวนที่นำพยานมานั้นเข้าร่วมในการซักถามพยาน และจดคำพยานให้

2.2 อำนาจในการวินิจฉัยว่า ควรปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ความคุมไว้ หรือขอให้ศาลชั่งในระหว่างการตรวจจำนวนและสอบสวนของพนักงานอัยการ และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น ดังได้กล่าวไว้ในบทที่ 2

3. อำนาจของพนักงานอัยการในการสั่งคดี เมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนคดีแล้ว จะทำเป็นสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นของพนักงานสอบสวนส่งมาให้พนักงานอัยการพิจารณาสั่งคดี โดยจะแยกเป็นประเภทตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาบัญญัติไว้ และเมื่อพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนแล้ว ถ้าเห็นว่าการสอบสวนนั้นพอที่จะวินิจฉัยสั่งคดีได้ หรือได้สั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามข้อ 2 และพนักงานสอบสวนได้จัดการแล้ว พนักงานอัยการก็จะสั่งคดีตามประเภทคดีดังต่อไปนี้

3.1 คดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำผิด มีบัญญัติในมาตรา 140 เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำผิด และความผิดนั้นมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี พนักงานสอบสวนงดการสอบสวน และบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้แล้ว ให้ส่งบันทึกพร้อมกับสำนวนไปยังพนักงานอัยการ

ถ้าอัตราโทษอย่างสูงเกินกว่าสามปี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการพร้อมทั้งความเห็นที่ควรให้คณะกรรมการสอบสวน

เมื่อสำนวนการสอบสวนดังกล่าวมาถึงพนักงานอัยการ พนักงานอัยการก็พิจารณาว่าควรส่งคณะกรรมการสอบสวนคดีนั้นหรือไม่

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่ากรณีที่พนักงานสอบสวนส่งคณะกรรมการสอบสวนหรือมีความเห็นควรส่งคณะกรรมการสอบสวนนั้นชอบแล้ว เช่น เห็นว่าแม้จะมีการสอบสวนต่อไปก็ไม่มีทางที่จะทราบว่าผู้กระทำความผิดคือใคร พนักงานอัยการก็จะเป็นผู้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนและส่งสำนวนการสอบสวนคืนให้พนักงานสอบสวนไป

แต่ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่ากรณีที่พนักงานสอบสวนส่งคณะกรรมการสอบสวนหรือมีความเห็นให้คณะกรรมการสอบสวนนั้นยังไม่ชอบ เช่น เห็นว่าถ้ามีการสอบสวนต่อไปอีกก็มีทางที่จะทราบได้ว่า ผู้กระทำความผิดเป็นใคร พนักงานอัยการจะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนต่อไป และพนักงานสอบสวนเมื่อได้รับคำสั่งจากพนักงานอัยการก็จะปฏิบัติตาม

3.2 คดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวไม่ได้ ไม่ว่าพนักงานสอบสวนจะมีความเห็นควรสั่งฟ้อง หรือไม่ควรสั่งฟ้อง

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้อง และมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องตั้งจะกล่าวต่อไปแล้ว ให้ยุติการสอบสวนโดยสั่งไม่ฟ้อง และแจ้งคำสั่งไม่ฟ้องให้พนักงานสอบสวนทราบ (มาตรา 141 วรรค 2)

ถ้าพนักงานอัยการเห็นควรให้สอบสวนต่อไป ก็สั่งให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติเช่นนั้น (มาตรา 141 วรรค 3) คำว่า "สอบสวนต่อไป" ในที่นี้ น่าจะมีความหมายอย่างเดียวกับคำว่า "สอบสวนเพิ่มเติม"¹ ตามมาตรา 143 วรรค 2 (ก)

¹ คณิง ภาชชัย, คำอธิบายกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (เล่มที่ 1 สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, พระนคร : ตีรณสาร, 2514), หน้า 290.

ถ้าพนักงานอัยการเห็นควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้
ตัวผู้ต้องหา มา ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้าม
แดนมา (มาตรา 141 วรรค 4)

การจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา อาจเป็นการสั่ง
ให้พนักงานสอบสวนจัดการออกหมายจับ เว้นแต่พนักงานสอบสวนจะได้ออกหมายจับไว้ก่อน
แล้ว

3.3 คดีที่ผู้ต้องหากระทำผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว
หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก

3.3.1 ถ้าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องและพนักงาน
อัยการเห็นชอบด้วย ให้พนักงานอัยการออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่ง
ฟ้อง และแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาไปเพื่อฟ้องต่อไป (มาตรา 143 (1))

3.3.2 ถ้าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้อง และพนักงานอัยการ
เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็ให้สั่งไม่ฟ้อง
(มาตรา 143 (2))

คำสั่งไม่ฟ้องคดีทุกประเภท ถ้าคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอธิบดีกรมอัยการ
หากในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้รีบส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสน่อธิบดี
กรมตำรวจ หรือรองอธิบดีกรมตำรวจ หากในจังหวัดอื่นให้รีบส่งสำนวนการสอบสวนพร้อม
กับคำสั่งไปเสนอข้าหลวงประจำจังหวัด (ผู้ว่าราชการจังหวัด) แต่ทั้งนี้มิตัดอำนาจพนักงาน
อัยการที่จะจัดการอย่างใดแก่ผู้ต้องหา เช่น การปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้
หรือขอให้ศาลขัง

ในกรณีที่รองอธิบดีกรมตำรวจหรืออธิบดีกรมตำรวจในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี หรือข้าหลวงประจำจังหวัดในจังหวัดอื่นแย้งคำสั่งของพนักงานอัยการ ให้ส่ง
สำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาดในกำหนด ๑ เดือน
นับแต่วันรับสำนวนแต่ถ้าคดีจะขาดอายุความ หรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นจะต้องรีบฟ้อง
ก็ให้ฟ้องคดีนั้นตามความเห็นของอธิบดีกรมตำรวจ หรือของรองอธิบดีตำรวจ หรือของข้าหลวง

ประจำจังหวัดไปก่อน

เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามมิให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นในเรื่องเดียวกันอีก เว้นแต่จะไต่พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหาได้อีก (มาตรา 147)

3.4. คดีเปรียบเทียบ แยกเป็น

3.4.1 คดีที่พนักงานสอบสวนได้ทำการเปรียบเทียบและไต่ส่งบันทึกการเปรียบเทียบพร้อมด้วยสำนวนการสอบสวนมายังพนักงานอัยการ ตามมาตรา 142 วรรคสี่ กรณีเช่นนี้กฎหมายมิได้ระบุว่าพนักงานอัยการจะต้องจัดการอย่างไรต่อไป แต่เป็นที่เข้าใจได้ว่า การที่กฎหมายกำหนดให้ส่งสำนวนคดีมายังพนักงานอัยการก็เพื่อให้ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งว่าการเปรียบเทียบของพนักงานสอบสวนกระทำไปนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าการเปรียบเทียบชอบแล้ว ก็จะสั่งในสำนวนการสอบสวนว่า "การเปรียบเทียบชอบแล้ว" คดีก็จะเสร็จ ส่วนกรณีที่มีการจัดการอย่างใดอีก แต่พนักงานอัยการเห็นว่าการเปรียบเทียบไม่ชอบก็จะสั่งว่า "การเปรียบเทียบไม่ชอบ" หรือข้อความที่คล้ายกันแล้วจะให้เหตุผลว่าไม่ชอบเพราะเหตุใด และจะแจ้งความเห็นให้พนักงานสอบสวนทราบเพื่อพนักงานสอบสวนจะได้พิจารณา และจัดการให้ถูกต้องต่อไป เช่น ถ้าความผิดเกินอำนาจก็จะจัดการคืนค่าปรับแก่ผู้ต้องหาแล้วทำการสอบสวนพร้อมทั้งทำความเข้าใจสั่งฟ้องมาให้พนักงานอัยการต่อไป

การสั่งคดีเปรียบเทียบนี้ มีข้อตกลงระหว่างกรมตำรวจกับกรมอัยการว่า เมื่อพนักงานอัยการรับสำนวนการเปรียบเทียบแล้ว จะต้องสั่งภายใน 1 เดือน มิฉะนั้น จะถือว่า การเปรียบเทียบคดีเสร็จสิ้น

3.4.2 คดีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นควรสั่งฟ้อง หรือสั่งไม่ฟ้องมายังพนักงานอัยการ

3.4.2.1 ถ้าคดีนั้นพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง แต่พนักงานอัยการเห็นควรสั่งฟ้อง และเห็นว่า เป็นคดีที่อาจเปรียบเทียบแทนการฟ้องคดีต่อศาล เมื่อเห็นสมควรก็มีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนพยายามเปรียบเทียบคดีนั้น

แผนการส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ

3.4.2.2 ถ้าคดีนั้นพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรส่งฟ้องพร้อมกับส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วย หากคดีนั้นเป็นคดีความผิดที่อาจเปรียบเทียบได้ พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้ต้องหาพร้อมทั้งสำนวนไปยังพนักงานสอบสวนเดิมให้พยายามเปรียบเทียบคดีนั้น หรือพนักงานสอบสวนอื่นที่มีอำนาจจัดการ เปรียบเทียบให้ก็ได้

4. อำนาจของพนักงานอัยการที่เข้าร่วมในการชันสูตรพลิกศพ และการส่งคดีวิสามัญฆาตกรรม การชันสูตรพลิกศพนั้นกฎหมายบังคับให้กระทำ เสมอทั้งบัญญัติไว้ในมาตรา 148 เมื่อปรากฏแน่ชัด หรือมีเหตุอันสงสัยว่าบุคคลใดตายผิดปกติธรรมดา หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน เว้นแต่ตายโดยประหารชีวิตตามกฎหมาย โดยมาตรา 150 ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่พบศพนั้นอยู่กับอนามัยจังหวัด แพทย์ประจำสถานีอนามัย หรือแพทย์ประจำโรงพยาบาลเป็นผู้ชันสูตรพลิกศพโดยเร็ว และให้ทำบันทึกรายละเอียดแห่งการชันสูตรพลิกศพนั้น ๆ ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่มีหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ใช้เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขประจำท้องที่หรือแพทย์ประจำตำบล เมื่อทำการชันสูตรพลิกศพแล้วพบว่าการตายนั้นเป็นผลมาจากการกระทำผิดอาญาก็เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะรวบรวมพยานหลักฐานทำเป็นสำนวนการสอบสวน และทำความเห็นส่งสำนวนดังกล่าวมาแล้วในข้อ 2 และข้อ 3

แต่ถ้ามการตายนั้น เกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่แล้วการชันสูตรพลิกศพจะมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากการตายโดยผิดธรรมดาแบบอื่น กล่าวคือ แต่เดิมนั้นกฎหมายบัญญัติให้ต้องมีผู้พิพากษาชั้นต้นซึ่งท้องที่ที่ทำการชันสูตรนั้น อยู่ในเขตนายหนึ่งไปร่วมด้วย แต่ต่อมาได้มี พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2499 ยกเลิกการที่ให้ผู้พิพากษาไปเป็นกรรมการชันสูตรพลิกศพเสียแล้วเปลี่ยนมาเป็นวิธีการชันสูตรพลิกศพโดยพนักงานสอบสวนและแพทย์ ดังบัญญัติในมาตรา 150 วรรคแรกเท่านั้น แต่เมื่อได้มีการชันสูตรพลิกศพ

แล้วให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการชันสูตรพลิกศพไปยังพนักงานอัยการ ให้พนักงานอัยการทำคำร้องขอต่อศาลชั้นต้นแห่งท้องถิ่นที่พบศพนั้นอยู่ให้ทำการไต่สวนและทำคำสั่งแสดงว่าผู้ตายคือใคร ตายที่ไหน เมื่อใด และถึงเหตุพฤติการณ์ที่ตาย ถ้าตายโดยคนทำร้าย ให้กล่าวหาว่าใครเป็นผู้กระทำร้ายเท่าที่ทราบได้ โดยการไต่สวนที่กระทำโดยเปิดเผย และให้พนักงานอัยการนำพยานหลักฐานทั้งปวงที่แสดงถึงการตายดังกล่าวมาสืบซึ่งสามีภรรยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้แทนโดยธรรมหรือผู้อนุบาลผู้ตายมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาล ขอเข้ามาซักถามพยานที่พนักงานอัยการนำสืบและนำสืบพยานอื่นใดควย ต่อจากนั้นศาลก็จะมีคำสั่งและคำสั่งนี้เป็นที่สุด แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิฟ้องร้องและการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล หากพนักงานอัยการหรือบุคคลอื่นใดฟ้อง หรือจะฟ้องคดีเกี่ยวกับการตายนั้น เมื่อศาลมีคำสั่งแล้ว ให้ส่งสำนวนการไต่สวนของศาลไปยังพนักงานอัยการเพื่อส่งให้แก่พนักงานสอบสวนดำเนินการต่อไปตามแต่กรณี

แต่ขณะนี้ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 333 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2515 แก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 150 อีกครั้งหนึ่งโดยบัญญัติใหม่ว่า

ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่พบศพนั้นอยู่กับอนามัยจังหวัด แพทย์ประจำสถานีอนามัย หรือแพทย์ประจำโรงพยาบาลเป็นผู้ชันสูตรพลิกศพโดยเร็ว และให้ทำบันทึกการรายละเอียดแห่งการชันสูตรพลิกศพนั้นไว้ ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่มี หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ไซเจ้าหน้าทีกระทรวงสาธารณสุขประจำท้องที่ หรือแพทย์ประจำตำบล ในกรณีการตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าหน้าที่ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ การชันสูตรพลิกศพนั้นต้องกระทำพร้อมควยพนักงานอัยการนายหนึ่งซึ่งประจำอยู่ในท้องที่ที่ทำการชันสูตรพลิกศพนั้น

ดังนั้นในปัจจุบันได้ยกเลิกระบบการไต่สวนดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด และให้พนักงานอัยการมีอำนาจเข้าร่วมในการชันสูตรพลิกศพแทนศาลแต่เดิมควย เมื่อมีการชันสูตรพลิกศพแล้ว ปรากฏว่าการตายมิได้มีผลมาจากการกระทำ

ความผิด มาตรา 156 ให้ส่งสำนวนชั้นอุทธรณ์พิพากษไปยังศาลฎีกาประจำจังหวัด
 แต่ถาปรากฏว่าการตายนั้นเกิดจากการกระทำผิดอาญา ต้องแยกว่า
 ความตายนั้นเกิดจากการกระทำผิดธรรมดา อันใดแก่ความผิดโดยเจตนา โดยประมาท
 และโดยไม่เจตนา หรือวิสามัญฆาตกรรม

ถ้าเป็นการตายที่เกิดจากการกระทำผิดธรรมดาแล้ว เห็นว่าพนักงานสอบสวน
 ย่อมจะส่งสำนวนการสอบสวน และรายงานการชันสูตรพิพากษดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการ
 ดังเช่นคดีทั่วไป

แต่ถาเป็นคดีวิสามัญฆาตกรรม มาตรา 143 วรรคสาม บัญญัติว่า

ในคดีฆาตกรรมผู้ตายถูกเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติ
 ราชการตามหน้าที่มาตาย หรือตายในระหว่างอยู่ในความ
 ควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่
 อธิบดีกรมอัยการ หรือผู้รักษาการแทนเท่านั้น มีอำนาจออก
 คำสั่งฟ้อง หรือสั่งไม่ฟ้อง

อนึ่ง การชันสูตรพิพากษดังกล่าวมาแล้ว มีความจำเป็นแก่การสอบสวน และการ
 ฟ้องคดีถึงบัญญัติไว้ในมาตรา 129 ที่ว่า

ในการกระทำการสอบสวนรวมทั้งการชันสูตรพิพากษใน
 กรณีที่ความตายเป็นผลแห่งการกระทำผิดอาญา ดังที่บัญญัติ
 ไว้ในประมวลกฎหมายนี้ อันว่าด้วยการชันสูตรพิพากษ ถา
 การชันสูตรพิพากษยังไม่เสร็จ ห้ามมิให้ฟ้องผู้ต้องหาถึงศาล